

[Hanne Reintoft.]

der kan have megen glæde af det. Binder man kommunerne i flere generationer, f. eks. i 99 år, så kan det selvfølgelig være rart for dem, der får haverne, det er bare utopi, for der er ingen, der får dem, fordi så vil kommunerne ikke leje jorden ud, og så vil der altså ligge jord dér, som man ikke kan få glæde af.

Jeg forstår godt, det er bittert at flytte fra en kolonihave. Det er i det hele taget bittert, også for mange mennesker, der må opgive deres sommerhus, når de går på folkepension. Der er så meget, der er bittert i vores samfund, og jeg vil gerne være med til at sikre kolonihavefolket, jeg er bare lidt i tvivl, om dette er vejen, om ikke det snarere bliver en indskrænkning af hele kolonihavebevægelsen. Det samme kan jeg sige om punkt 3.

De afdragsfrie lån vil vi for så vidt gerne støtte, og vi vil også gerne se på dem i udvalget. Også her vil jeg tillade mig praktisk at sammenholde det med det meget store behov for afdragsfrie lån til boligindskud og mange andre ting og så håbe, at vi i udvalget kan få en fornuftig prioritering af, hvad pengene skal bruges til.

Det sidste krav går ud på en passende udlægning af arealer i byområder med havekolonier. Mon ikke det skulle ændres til eller i hvert fald sammenkædes med et krav, jeg selv har rejst som lovforslag tre gange herinde, at der til hvert etagebyggeri skulle være passende friarealer til aktiv fritidsudøvelse, sport, legepladser — og også gerne til haver, men jeg synes nok, det kollektive grønne område, den kollektive plads til fritidsudfoldelse må med ind i den planlægning, hvis man ligefrem vil til at bruge lovgivning til det.

Forslagsstillerne skriver selv, at de ikke anser listen for udtømmende. Jeg ville ønske, vi kunne få en god udvalgsdebat om det, ligesom se lidt bort fra disse lidt stramme punkter og måske finde veje, hvor vi er ude over alle de meget smukke ord — og jeg er ikke sikker på så dybt mente ord, når det skal til at koste penge. Jeg ville ønske, vi kunne få en diskussion af, hvordan vi kunne skabe højere form for tryghed og sikkerhed, og hvordan vi i det hele taget kunne prioritere vores rekreative områder

og de penge, der skal bruges til vores bomiljøer.

Sigsgaard (VS):

Forslaget har jo to afsnit. Med hensyn til det første afsnit, der gælder sikring imod nedlæggelse af havekolonier, tror jeg, ligesom fru Hanne Reintoft netop var inde på det — jeg var i øvrigt enig i stort set alt, hvad der blev sagt fra fru Hanne Reintofts side i denne her sag — at man skal skelne mellem to typer haver, nemlig helt midlertidige haver og mere permanente. Det sker jo og må ske, at større eller mindre jordstykker i offentligt eje må ligge ubenyttet hen i nogle år, og sådan ledig jord bør selvfølgelig dyrkes, men uden at nogen gør sig forhåbninger om af den grund, at det kan fortsætte i 10 eller 20 år. Samtidig er der også et behov for mere beskyttelse af haver af mere permanent karakter, og der er et behov for, at der via planlægningen reserveres arealer til sådanne haver, der er beskyttet for en lang årrække i hvert fald. En egentlig fredning vil jeg også nok advare imod.

Det er den ene side af forslaget. Den anden side går ud på, at ministeren skal arbejde for oprettelse af nye havekolonier eller undersøge, hvordan man kan lette oprettelsen af nye havekolonier. Det kan da godt være, at der i en vis udstrækning i fremtiden skal oprettes nogle nye havekolonier, men det er, som om forslagsstillerne ikke har taget den historiske baggrund for kolonihaverne rigtig i betragtning. De tog vel fart, da udviklingen fra landbrugs- til industrisamfund virkelig begyndte, da befolkningen drog ind fra landet eller blev presset ind fra landet til byerne, og da spekulanterne opførte lejekaserner uden friarealer. Forholdene var temmelig katastrofale, så katastrofale, at nogle fremsynede læger f. eks. gik i spidsen for, at man fik bygget lægeforeningens boliger, mens andre gik i spidsen og fik oprettet kolonihavebevægelsen — på lidt forskellige tidspunkter, men begge dele som udslag af de samme grundlæggende behov, de samme grundlæggende misforhold i samfundet, og på baggrund af det spekulationsbyggeri, som vi desværre stadig væk trækkes med i høj grad. Da var det selvfølgelig kun naturligt og helt igennem godt, at der blev en mulighed for nogle kilometer væk